

ἀρχίζει, με την ανάπτυξη της παραδόξου θεωρίας του Γερμανού γιατρού, ότι ο άνθρωπος δεν πρέπει να ζή πάνω από πενήντα χρόνια. "Επειτα εξιστορήσε όλους τους κόπους, που είχε καταβάλει για ν' ανακαλύψει τα μυστήριά του δηλητηρία του και τέλος τα πρώτα του ἐγκλήματα :

«Ο γιατρός, ἔγραφε ὁ Φράντς Θορντάικ, δεν πρέπει να ἔχη καρδιά. Πρέπει να ἐργάζεται μόνο για τὸ καλὸ τῆς ἀνθρωπότητος. Πάρτε παραδειγμα ἐμένα. Κανένας ἀλλός ἀνθρώπος στὸν κόσμο δεν ἀγαπᾷ τοὺς γονεὺς του, ὅπως ἐγὼ ἀγαποῦσα τοὺς δικούς μου. Κι' ὅμως, τὸς σκότωσα για νὰ φανῶ συνετὴς στὴ θεωρία που ὑποστηρίζω. Σὰς βεβαίω ὅτι δεν βασανίστηκαν καθόλου. Πέθαναν, χωρίς νὰ τὸ καταλάβουν. "Ἐνα βράδυ, ἐκεῖ που κοινοῦσαν, τοὺς ἔκανα μιά δυνατὴ ἔνεσι ἀπὸ τὸ δηλητήριο ποὶ ἔχω ἀνακαλύψει. Τὸ πρῶτ' αἰεὶ δὲν ξαναἔστησαν».

Πῶς κάτω ἐξιστορεῖ τοὺς καυγάδες του με τὴν ὁμορφὴ γυναίκα του, τὴν Μάρθα Θορντάικ :

«Ἐἶνε μιά ἀνισόρροπη, γράφει ποὶ μοῦ προκαλεῖ κάθε μέρα ἕνα σωρὸ ἀπογοητεύσεις καὶ δὲν μ' ἀρίνει νὰ ἐργασθῶ. Ἀρχίζω νὰ σκέφτομαι σοβαρά ὅτι εἶνε προτιμότερο νὰ γλυτώσω μὴ καὶ καλὴ μαζί της...»

Καὶ πράγματι, λίγο καιρὸ κατόπιν, ὁ τρομερὸς δόκτωρ πραγματοποιεῖ τὴ σκέψιν του. Τὴν δολοφόνησε κι' ἐκείνη, ὅπως τοὺς γονεὺς του.

«Τώρα, ἀναφέρει στὶς ἄλλες σελίδες τοῦ Ἡμερολογίου του, εἶμαι ἐλεύθερος ν' ἀφοσιωθῶ στὴ σωτηρία τῆς ἀνθρωπότητος. Εἶμαι πρόθυμος νὰ τρέψω ὅπου με καλέσουν. Ἀκόμη καὶ στήν ἄκρη τοῦ κόσμου!»

Ἐπιπλέον ἀπ' αὐτὸ τὸ μακάθριο πρόλογο, ἀρχίζει μιά λεπτομερὴς περιγραφή τῶν δολοφονιῶν του. Πάνω ἀπὸ πενήντα ἠλεκτισμένοι ἰσχυροὶ εἶχαν πέσει θύματα αὐτοῦ τοῦ ἀποτρόπαιου ἐγκληματίου.

Ἡ ἀνακάλυψις ἕως τοῦ σημειωματαρίου, ἐπροκάλεσε μεταξὺ τῶν ψυχιάτρων τοῦ Νέου Κόσμου πραγματικὴ ἀναστάσιον. Πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς ὑποστηρίζουν ὅτι ὁ Φράντς Θορντάικ εἶνε ἕνας ἐπικίνδυνος τρελλός. "Ἄλλοι ἐν τούτοις ὑποστηρίζουν ὅτι ὁ Γερμανὸς δόκτωρ εἶνε ἕνας ἔξυμνος ἐγκληματίας, ὁ ὅποιος εἶχε γράψει ἐπίτηδες αὐτὸ τὸ Ἡμερολόγιον, για νὰ νοιωθῆ ἀνισόρροπος καὶ νὰ γλυτώσῃ τὴν ἠλεκτρικὴ καρέκλα. "Ἄλλωστε, λένε, ὅτι ἂν ἦταν παράφρων, δὲν θὰ πληρωνότανε για τὰ ἐγκλήματά του!

Αὐτὴ βέβαια εἶνε μιά σωστὴ παρατήρησις. Μὰ καὶ οἱ ἄλλοι ψυχιάτροι ὑποστηρίζουν μ' ἕνα πλῆθος ἐπιχειρημάτων τὴ γνώμη τους καὶ ζητοῦν νὰ κλεισθῇ ὁ Θορντάικ σ' ἕνα ψυχιασεῖο.

Ὁ Γερμανὸς δόκτωρ ὠστόσο δὲν στενοχωρεῖται καθόλου για τὴν ἀνακάλυψιν τῶν ἐγκλημάτων του. Δισσεκτάζει ὅσο μπορεῖ ἅτις συλακὲς τῆς Βοστώνης καὶ περιμένει μ' ἀδιαφορία τὴ μέρα τῆς δίκης του. Μόνον ὅταν τοῦ ἀναφέρουν τ' ὄνομα τοῦ Ἄλλαν Μὰκ Κόνου γίνεται ἄλλος ἄνθρωπος. Θωμώνει, βιάζει ἀφροῦς λίσσας ἀπὸ τὸ στόμα του καὶ καταριέται τὴν ἀδυναμία του, ποὺ τὸν εἶχε κάνει νὰ τοῦ χαρίσῃ τὴ ζωὴ, ἂν κι' ἦταν πενήντα χρόνων...

Ὁ Φράντς Θορντάικ ὅμως φαίνεται ὅτι δὲν θὰ γλυτώσῃ τὴν ἠλεκτρικὴ καρέκλα, γιατί, παρ' ὅλες τὶς προσπάθειες τῶν ψυχιάτρων νὰ τὸν παραστήσουν τρελλόν, ἐκεῖνος ἐξακολουθεῖ νὰ ἔχη μιά διαίγεια πνεύματος, ποὺ καταπλῆσσει. Αὐτὸ ἄλλωστε ὑποστηρίζουν κι' ὅλες ἡ ἐφημερίδες τοῦ Νέου Κόσμου, ἡ ὅποιες ἀφιερώνουν καθημερινῶς πολλὰ στήλες για τ' ἀνατριχιστικὰ ἐγκλήματα αὐτοῦ τοῦ ἀποτρόπαιου Γερμανοῦ δόκτωρος τῆς Βοστώνης.

ΧΑΡΟΛΔ ΤΖΑΦΕΡΣΟΝ

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

Η ΠΑΡΑΞΗΝΙΕΣ ΤΟΥ ΡΟΤΣΙΛΔ

Ὁ Ἑβραῖος μεγαλοπραεῖτης βαρὸνός Ρότσιλδ, ἦταν πολὺ ἰδιότροπος στὶς συναλλαγές του κι' ἀπαυθόσε ἀπὸ τοὺς ἰσχυροὺς τοῦ τυχερῆ συμμάχου με τὶς ὁδηγίες του.

Μιά φορὰ διέταξε τὸν ἀνταγομιστὴ τὸν στοὺ Λονδίνο νὰ πούλῃσι, μὴσά σὲ μιά ὀρισιμένη ἡμέρα, μεγάλον ἀριθμὸν μετοχῶν κάποιος Ἑταιρείας. Ἐπειδὴ ὅμως ἡ μετοχὴ αὐτὴ ἀνέβησαν, ὁ ἀνταγομιστὴς λυπήθηκε νὰ τὶς πούλῃσι κι' ἀνέβαλε τὴν πούλῃσιν τους για μερικὲς μέρες. Ἐτσι, ὅταν τὶς πούλῃσε, πραγματοποιεῖσε τὸ τεράστιον κέρδος τῶν 10 χιλιάδων λιρῶν στερλινῶν.

Μὲ χαρὰ για τὴν ἐπιτυχία του, εἰδοποίησε σχετικὰ τὸν Ρότσιλδ. Κατάληκτος ὅμως, ἔλαβε τὴν ἐξῆς ἀπροσδόκητη ἀπάντησι :

«Τὸ ἐπὶ πλέον κέρδος τῶν 10 χιλιάδων λιρῶν δὲν ἀνήκει σὲ μὰς, ἀλλὰ σὲ σὰς... Ὁ ἀντικαταστάτης σας θὰ σὰς ἐμπερῆσῃ τὸ ποσὸν αὐτὸ ἀυτοπροσώπως, κατὰ τὴν ἐρχομένη ἐβδομάδα, γιατί σὰς παύουμε ἀπὸ ἀντιπροσώπῳ μας, ἐπειδὴ δὲν συμμορφωθήκατε ἐπακριβῶς με τὶς ὁδηγίες μας» !...

ΣΤΑ ΦΤΕΡΑ ΤΟΥ ΠΗΓΑΣΟΥ

ΛΗΣΜΟΝΗΜΕΝΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ

(ΤΟΥ ΑΝΔΡΕΑ ΜΑΡΤΖΩΚΗ)

Καλότυχος που ἀγαπᾷ, καὶ πάντα στὸ πλευρὸ του, τὴν βλέπει τὴν ἀγάπην του, τὸν μόνο θησαυρὸ του. Ἐγὼ γυρνῶ μερόνυχτα με μᾶτια δακρυσομένα καὶ βλέπω, βλέπω μοναχὰ παρὰθυρα κλεισμένα. «Ἀχ! λέγα τότε με τὸ νοῦ, ἔστ' ἦτανε γραμμένο!» Κι' ἀναστενάζω καὶ πονῶ καὶ κλαίω καὶ... σωπαίνω.

ΟΙ ΦΑΡΑΔΕΣ

(ΤΟΥ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΥ)

Μὲ μ' ἀφρόπλαστη Νεράϊδα, μὴ ὁμορφονεῖα, Τὸ παιδί τῆς Ἀφροδίτης φέρουε ἀνάμα. Μὲ καλὰμὲν με ἄπονη καὶ με πετονιά, Καὶ καρδιά νὰ μὴν ἀφήσου τῶχαν κάνει τάμμα.

Καὶ για δόλωμα εἶχαν βάλλει χίλια-δύο καλὰ : Γέλια, πρέλλες, εὐτυχία καὶ γλυκὰ φιλάκια. Κι' ὅτι πράγμα τὴν καρδιά μας τῆνε ξεγελά Καὶ τὴν πᾶνει, καθὼς πᾶνουν τὰ τρελλὰ φαράκια

Πέφτουε καρδιές σιμά του ἀετροῖσι σωροί. Καὶ μαλώνουε ποιά νᾶρθη νὰ πρωτοσιμπήσῃ... Τὶ φαράδες ἔξακουσμένοι! Ἀχ, τί τυχεροί! Τὸ κοφίνι τους με δαῦτες θὲ νὰ ξεχειλίσι!

Μιά καρδιά—τρασθὴ θὲ νᾶταν!—πέφτει σάν τρελλὴ. Καὶ τοιματῆ με λαχάρια πρώτ'... Μὰ κυττάε, Πῶς σπαράζει σάν τὸ ψάρι, πῶς παραμιλεῖ! Ἐ, μ' αὐτὴν εἰσεῖς ἢ ἄλλες τί χαμογελαῖτε :

—Σῶσε με, γλυκεῖα Νεράϊδα!... βγάδεῖ μὴ φωνή. Μὰ τοῦ κάκου· ἢ φροποῦλα δὲν τῆς ἀπανταῖ. Μόν' ὁ Ἐρωτας, λιγάκι σάν γὰ τὴν ποιητὴ. Τὴν κυττάει μὲσ' στὰ μᾶτια, κι' εἶσι τῆς μιλᾶει :

—Σάν τὸ δόλωμα ταμπούσε, ποῦχες τὸ μαυλὸ ; —Βάστα τώρα καὶ τίς πικρές ἔστ' εἶνε γραμμένο. Πᾶνε πειὰ, μὴ μὰς σκοτίζης! Σῦρε στὸ καλὸ, —Κι' ὅτι τιάνει ἢ πετονιά μας, εἶν' καλὰ πιασμένο!.

ΘΑ 'ΣΤΟ ΠΩ

(ΤΟΥ Δ. ΜΑΡΓΑΡΗ)

Μελαχροινὴ, στὰ μᾶτια σου τὸ διάβασα, τὸ εἶδα, Πῶς εἶσαι ἢ μόνη μου χαρὰ, παρηγορία κι' ἐλπίδα. Πῶς ἄγγελος παρήγορος εἶσαι για μέ, στοχάσου. Καὶ σέρνεις κάθε σκέψιν μου στὰ δόλωμα φτερά σου. Ὡ, πὲς μου, πὲς μου μοναχὰ πῶς με ποιεῖ ἡ ψυχὴ σου. Καὶ πῶς μποροῦν νὰ κλαῖουε για μένα οἱ δάσκαλοι σου Πῶς θὰ πονῆς στοὺς πόνοῦς μου, θὰ κλαῖς τὰ βάσανά μου Κι' ὀλφωτῆ θὲ νᾶρχεσαι τὴ νύχτα στὰ δειρά μου. Κι' ὀρκίζομαι στὰ πόδια σου, ἐμπρὸς τὴν γονατίσω. Καὶ κάτω ἀπὸνὰ βλέμμα σου νὰ νεκρωθῶ, νὰ σθῶσω!...

Η ΚΟΚΕΤΑ

(ΤΟΥ ΓΕΩΡΓ. ΔΡΟΣΙΝΗ)

Γιατί ἔχεις τέτοιον πρόσωπο θλιμμένο, Γιατί βρέχουε οἱ δυὸ σου οὐρανοί ; Μὴ σὲ πείραζαν ἀνάτη μου ; Πηγαίνω Καὶ τοὺς δειχνῶ ποῖονα κάνουν νὰ πονῆ. Καὶ μοῦ ἔδειξε τὸ χέρι τῆς δεξιῆς, Σ' ἄν κουκλάκι, μ' ἕνα κάταστρο πανί. Καὶ μοῦ εἶπε με κλαψιάρικη φωνή : —Μία μέλισσα μοῦ τᾶχει κεντρωμένο. —Ὅλο τᾶδικο στὸ χέρι σου τὸ δίνο, Γιατί ἔχει τὸση ἀσπράδα, μωρωδιά, Ποῦ κι' ἡ μέλισσες τὸ παίρνουε για κρίνο. Χαμογέλασε, μοῦ εἶπε : —Ἀφροῦ τα!... Ἄ! τὰ λόγια μου τὴ βρῆκαν στὴν καρδιά. Κι' εὐθὺς ἔξεχσε τὸν πόνο ἢ κοκέτα.